

каква сладка, тиха и честна физиономія! какъ ся прочита доброто ѝ сърдце въ очитѣ ѝ, еще и когато ся затворены за сънъ! . . . Колкото за остроуміе, тя има повече отъ колкото имаше любезната ми покойна Катерина, треба да исповѣдамъ това, и съ нейж животътъ не бы былъ никога отегчителенъ . . . То е момиче весело и будно, то е мѣдро и благоразумно, то е трудолюбиво, то е обичливо, то е и чудно до нѣмайкадѣ. Азъ не виждамъ какво по добро нѣщо бы можилъ чловѣкъ да пожелае. . . .

Но защо ли си пакъ бѣя главѣтъ съ тѣя мысли? подемахъ Германъ като ся трудяше да погледне отъ другѣтъ странѣ. Дѣдо ми не бы поиекалъ нито дума да стане за тѣзи работѣ, и всичката фамилія бы погледнала на мене като на лудъ! . . . Впрочемъ, и тя сама не бы ся склонила за мене, бѣдната дѣвойка! . . . Тя мя намѣрва много старъ: тя ми го казѣ. . . . Тя не е мома корыстна, малко ѣж е грижа нейж да бѣде еще въ бѣдность и въ мѣчнотіи, да носи дрыпавы сиромашки дрехи, и да страда отъ гладъ два три мѣсяцы презъ годинѣтъ, стига само да благодари тя единъ день сърцето си, и да ся ожени съ единъ мѣжъ който ще ѝ адреса. . . . и тя има право, тя! и азъ самъ быхъ направилъ сѣщото на нейно мѣсто, и, еще отъ сега, ако да можахъ да върша всичко по во-